

IV.

Побѣгване отъ Турцитѣ и скитание
по горитѣ.

Въ скоро врѣме азъ забравихъ тѣглилата, които прѣкарахъ въ Влашко и въ балкана и се съгласихъ съ други другари да отидѣ пакъ въ Сърбия.

Родителитѣ ми като се научихъ за това мое намѣрение, почнахъ да плачатъ и да ми се молятъ да не ги оставямъ, защото ще умрѣтъ въ старостъ-та си отъ жалость, нѣ азъ не слушахъ, противъ волята имъ искахъ непрѣменно да замина за Сърбия; Тий най-сѣтне прибѣгнахъ до селскій Кметъ, комуто поръчали да не ми издава тескере, и така, като неможихъ да се снабдя съ тескере неволно се отказахъ отъ намѣрението си.

Сега вече азъ останахъ въ селото си, нѣ на никаква работа не отивахъ, захванахъ да се прѣдавамъ на различни увѣселения и за всичко всѣ азъ заплащахъ, така што въ скоро врѣме придобихъ много приятели, които ме обиколихъ и съ най-ласкави думи ми въхвалявахъ за моето ужъ добродушие. Упоенъ съ тѣзи ласканія бѣзъ да мисля, че многото ми приятели ме обичатъ само заради паритѣ ми, слѣдвахъ да пригодавамъ, като отговаряхъ на всички разноси. Нашето увѣселение не отиде за дълго; за скоро врѣме въ кесията ми останахъ само нѣколко влашки петачета. Щомъ ми се свършихъ паритѣ и приятелитѣ ми, които ми се прѣпоръчваха за искрѣнни, отведнажъ се разотидоха всѣкой по своята работа и оставихъ своя искрѣненъ — прѣди малко, умисленъ.

Като достигнахъ до това състояние, отъ срамъ неможихъ да стоя въ село, рѣшихъ да трѣгна пакъ хлѣбъ да търся, отидохъ въ гр. Крива-Паланга, гдѣто се нас-